

กรรมของ
การตัดสินใจไม่ยุติธรรม

กระผมได้ประพัตติทุจริตด้วยการพูดส่อเสียด พูดเท็จ
และพูดหลอกลวง เพื่อความฉิบหายแก่ตนในมนุษยโลก ผู้ใด
ประพัตติทุจริตมีพูดส่อเสียดเป็นต้น ผู้นั้นต้องจิกเนื้อหลัง
ของตนกิน เหมือนกระผมจิกเนื้อหลังของตนกินในวันนี้

กรรมของการตัดสินใจยุติธรรม

๕๒๘

บนเส้นทางการดำเนินชีวิตไม่มีใครลิขิตให้ได้ นอกจากเราจะเป็นผู้ลิขิตเอง ในเมื่อเรามีโอกาสที่จะเลือกเส้นทางชีวิตของตนเอง เราก็ควรจะเลือกเส้นทางที่ดีที่สุดให้กับตัวเรา การมีจุดเริ่มต้นที่ดีจะบ่งบอกถึงความสำเร็จในวันข้างหน้า ชีวิตจะประสบกับสุขหรือทุกข์ ก็ขึ้นอยู่กับจิตใจและการกระทำในปัจจุบัน การเริ่มต้นที่ดีที่สุด ต้องเริ่มจากการหยุดใจไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เมื่อใดที่ใจหยุดได้สนิท ก็จะเข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน ซึ่งเป็นศูนย์รวมของความสุข และความสำเร็จทั้งปวง พลังมวลแห่งความบริสุทธิ์ภายในจะพรั่งพรูออกมา กลั่นกาย วาจา ใจของเราให้ใสสะอาดบริสุทธิ์ ใจของเราจะชุ่มชื้นเบิกบาน มีความสุขอย่างจะนับจะประมาณมิได้ ชีวิตที่เข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน จึงเป็นชีวิตที่ประเสริฐและสมบูรณ์ที่สุด

มีเปรตตนหนึ่งสารภาพบาปที่ตนเองได้ทำไว้ว่า

“กระผมได้ประพฤติทุจริตด้วยการพูดส่อเสียด พูดเท็จ และพูดหลอกลวง เพื่อความฉิบหายแก่ตนในมนุษยโลก ผู้ใดประพฤติทุจริตมีพูดส่อเสียดเป็นต้น ผู้นั้นต้องจิกเนื้อหลังของตนกิน เหมือนกระผมจิกเนื้อหลังของตนกินในวันนี้ ข้าแต่พระนารทะ ทุกข์ที่กระผมได้รับอยู่นี้ท่านได้เห็นเองแล้ว บุคคลใดเป็นคนฉลาด มีจิตอนุเคราะห์ผู้อื่น บุคคลนั้นพึงกล่าวตักเตือนผู้อื่นว่า ท่านอย่าพูดส่อเสียด อย่าพูดเท็จ

กรรมของการตัดสินใจไม่ยุติธรรม

๕๒๕

อย่าเป็นผู้มีเนื้อหลังของตนเป็นอาหารเลย”

เมื่อพระบรมศาสดาประทับอยู่ที่พระเวฬุวันมหาวิหาร ทรงปรารภเปรตตนหนึ่ง ซึ่งได้สารภาพบาปของตนให้พระนารทเถระผู้เป็นพระอรหันต์ ทราบถึงบาปกรรมที่ตนเองทำไว้ เพื่อท่านจะได้นำมาเล่าเป็นคติเตือนใจ ให้อนุชนรุ่นหลังได้สำรวมระวัง ซึ่งนี่เป็นตัวอย่างของผู้ที่ไม่เชื่อกฎแห่งกรรมตอนยังมีชีวิตอยู่ แต่ไปเชื่อตอนที่ตายแล้ว ที่เชื่อเพราะได้ไปสวຍวิบากกรรมอันเผ็ดร้อนด้วยตนเอง ซึ่งเมื่อไปถึงตรงนั้นแล้ว จะมีความเชื่อที่แตกต่างกันอย่างไรร ก็ต้องยอมรับกฎแห่งกรรมที่ตนเองได้ทำเอาไว้ทั้งหมด

อันที่จริงแล้ว พระบรมศาสดาทรงรู้เห็นเรื่องภพภูมิต่างๆ เหล่านี้มาหมดแล้ว ไม่ว่าจะเป็นนรก เปรต อสุรกาย หรือสวรรค์ ทั้งนิพพาน ภพสาม โลกกันตร์ พระองค์ทรงแทงตลอดทั่วถึงหมด ตั้งแต่สมัยที่ตรัสรู้ธรรมได้คงไม่พระศรีมหาโพธิ์ หากทรงเห็นว่า พุทธบริษัทมีใจละเอียดพอจะรับฟังเรื่องที่เหลือวิสัย ซึ่งไม่อาจเห็นได้ด้วยตาเนื้อ ก็ทรงเมตตานำมาตรัสเล่าให้ฟัง เรื่องไหนที่สาวกหรือเหล่าเวไนยสัตว์ยังตรงตามไม่ทัน หรือฟังแล้วยังรับไม่ได้ ก็ทรงสงวนไว้ รอช่วงจังหวะที่เหมาะสมจึงจะทรงนำมาแสดง

ถ้าหากมนุษย์เชื่อพระดำรัสที่พระพุทธองค์ทรงตรัสสอนเอาไว้ แม้ยังไม่นิพพานไม่ได้ แต่อย่างน้อยก็ต้องมีสุคติเป็นที่ไป

กรมของการตัดสินไม่ยุติธรรม

๕๓๐

อย่างแน่นอน แต่ว่าคนส่วนใหญ่ นั้น ดีชั่วรู้หมดแต่อดไม่ได้ ทำ
ให้ต้องไปสู่อบายภูมิกันมากมาย เหมือนอย่างเรื่องของอดีต
ผู้พิพากษาผู้ไร้ศีลธรรม ต้องรับกรรมในอบาย เรื่องก็มีอยู่ว่า

*ในสมัยพุทธกาลเมื่อพระเจ้าพิมพิสารได้ฟังธรรมครั้งแรก
ได้บรรลุธรรมเป็นพระโสดาบัน ตั้งแต่นั้นมา พระองค์ทรงทำ
หน้าที่เป็นองค์อัครศาสนูปถัมภ์ ได้ถวายเวฬุวันมหาวิหารไว้
ในพระศาสนา เพื่อจะได้เป็นสถานที่ประทับของพระพุทธองค์
และเป็นสถานที่แสดงธรรมให้กับเหล่าพุทธบริษัททั้งหลาย
ส่วนพระองค์ทรงเข้าจำอุโบสถศีลเดือนละ ๖ วัน ชาวเมือง
จำนวนมากรักษากุโบสถศีลตามพระราชา มีโอกาสได้ฟังธรรม
จากพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบ่อยๆ ที่ออกบวชตามและบรรลุธรรม
เป็นพระอรหันต์ก็มาก เป็นพระอนาคามี พระสกทาคามีก็มาก
อย่างน้อยก็บรรลุธรรมเป็นพระโสดาบัน สมัยนั้นในกรุงราชคฤห์
มีอริยสาวกบังเกิดขึ้นจำนวนมาก

พระเจ้าพิมพิสารตรัสถามอำมาตย์ข้าราชการบริพาร ที่มา
ถวายรายงานเรื่องกิจการบ้านเมืองว่า “พวกท่านได้รักษากุโบสถ
ศีลกันไหม” ส่วนใหญ่จะกราบทูลว่า ได้รักษากุโบสถศีลเหมือน
พระองค์ แต่มีอยู่คนหนึ่ง เป็นผู้พิพากษาคอยตัดสินคดีความต่างๆ

*มก. เล่ม ๔๙ หน้า ๔๓๓

กรมของการตัดสินใจยุติธรรม

๕๓๑

ตนเองเป็นคนมีวาจาอ่อนเสียด ชอบหลอกลวงคนอื่นและทุจริต
รับสินบนเป็นอาชญา ครั้นถูกพระราชอาศรัยถามก็ตอบว่า “หม่อมฉัน
รักษาอุโบสถศีลเหมือนกันพระเจ้าข้า”

เมื่อผู้พิพากษาออกมานอกห้องพระโรง เพื่อนสนิทจึง
ทักท้วงว่า “ท่านรักษาอุโบสถศีลจริงหรือสหาย” ผู้พิพากษาตอบว่า
“สหายเอ๋ย ฉันกลัวว่าพระราชอาจะไม่ทรงปลื้มพระทัย จึงตอบไป
อย่างนั้นแหละ อันที่จริงฉันไม่ได้รักษาอุโบสถศีลหรอก” เพื่อน
ยอถกัลยาณมิตรได้แนะนำว่า “ในเมื่อท่านกราบทูลพระราช
อาได้รักษาอุโบสถศีลแล้ว ก็ควรจะทำตามที่กล่าวไว้ เพราะนี่เหลือ
เวลาอยู่อีกตั้งครึ่งวัน รักษาอุโบสถศีลครึ่งวันก็ได้นะเพื่อน”
ผู้พิพากษาไม่ยอมขัดใจเพื่อน และเกรงว่าหากพระราชอาทรง
ทราบเรื่องที่ตนเองโกหก ก็อาจจะถูกลงราชอาชญาได้ จึงตก
ปากรับคำ

เมื่อกลับถึงบ้านแล้ว ไม่รับประทานอาหารเที่ยง เพราะ
เลยเวลารับประทานอาหารแล้ว บ้วนปาก อธิษฐานอุโบสถ
เมื่อท้องว่างเพราะไม่ได้รับประทานอาหาร ตกกลางคืนจึงเกิด
ลมภายในท้องเสียดแทงอย่างหนัก เนื่องจากตนเองไม่เคยฝึก
รักษาอุโบสถศีลมาก่อน เมื่อตกตีกคืนนั้น ลมกำเริบจนทนไม่ไหว
แต่ก็ไม่ยอมละเมียดศีล จึงตายในคืนนั้น ครั้นตายลงได้ไปเกิด
เป็นเวมานิกเปรตที่ภูเขแห่งหนึ่ง ไม่ไกลจากกรุงราชคฤห์

กรรมของการตัดสินใจยุติธรรม

๕๓๒

ผลบุญอันน่าอัศจรรย์นี้ ได้มาเพราะการรักษาอุโบสถ ครึ่งวันนั่นเอง แม้เป็นเปรต แต่เป็นเปรตชั้นสูง คือได้วิมานเงิน มีนางฟ้า ๑๐,๐๐๐ เป็นบริวาร กลางวันจะเสวยทิพย์สมบัติเป็นอันมากดุจชาวสวรรค์ แต่เพราะตนเป็นผู้พิพากษาทุจริตและพูดวาจาเสื่อมเสีย เมื่อตกกลางคืน กรรมนั้นได้บีบคั้นให้ตนเองต้องกลายร่างเป็นเปรต จิกเนื้อหลังของตนเองกินด้วยความหิวโหย

ในสมัยนั้น พระนารถะลงจากเขาคิชฌกูฏได้เห็นเปรตนั้นเข้า จึงไต่ถามว่า “ตัวท่านตัดทรงดอกไม้ ใส่ชฎา สวมกำไลทองคำ ลูบไล้ด้วยของหอม มีสีหน้าผ่องใส งดงาม ดุจสีพระอาทิตย์อุทัยลอยมาบนอากาศ มีนางฟ้าหมื่นนางเป็นบริวาร บำรุงบำเรออยู่ เทพอัปสรเหล่านั้นล้วนสวมกำไลทองคำ นุ่งห่มผ้าที่ขลิบด้วยทองคำ ท่านเป็นผู้มีอานุภาพมาก มีรูปเป็นที่ให้ชนลูกชู้ชั้นแก่ผู้พบเห็น แต่กลางคืนทำไมท่านจึงจิกเนื้อหลังของตนกินเป็นอาหาร ท่านได้ทำกรรมชั่วอะไรไว้ โปรดบอกอาตมาให้ทราบด้วยเถิด”

เปรตตอบว่า “กระผมมักประพฤติทุจริตด้วยการพูดเสื่อมเสีย พูดเท็จ และหลอกลวงคนอื่น พิพากษาคดีอย่างไม่เป็นธรรม คราวที่จะพูดความจริงกลับพูดเฉไฉไปเป็นอื่น ชอบ

กรรมของการตัดสินใจยุติธรรม

๕๓๓

รับสินบนเป็นอาชญา ท่านผู้เจริญ ผู้ใดประพฤติดุจจริต พุดส่อเสียด เป็นประจำ ผู้นั้นต้องจิกเนื้อหลังของตนกินเหมือนกระผมในวันนี้ ข้าแต่พระนารทะ ทุกข์ที่กระผมได้รับอยู่นี้ ท่านได้เห็นเองแล้ว โปรดนำเรื่องของกระผมไปบอกมหาชนด้วยว่า อย่าได้เอาเยี่ยงอย่าง โปรดตักเตือนพวกเขา ว่าอย่าพุดส่อเสียด อย่าพุดเท็จ อย่าเป็นผู้มีเนื้อหลังของตนเป็นอาหารเลย”

จากเรื่องนี้จะเห็นว่า กรรมทุกชนิดที่เราทำเอาไว้ไม่ไร้ผล บุญก็ส่งผลเป็นความสุข ส่วนบาปที่ทำเอาไว้ก็ส่งผลเป็นวิบากกรรมอันทุกข์ทรมาน สิ่งใดก็ตามที่ทำแล้ว ใจเราเศร้าหมอง พึงเตือนตนเองให้ละเว้นสิ่งเหล่านั้น อย่าไปยินดีในบาปอกุศล เพราะจะต้องไปเสวยวิบากกรรมยาวนาน ทำให้เสียเวลาในการสร้างบารมี ให้เชื่อดอนเป็น ดีกว่าไปเห็นตอนตาย เพราะตอนนั้น จะเชื่อหรือไม่เชื่อ ก็ไม่เกิดประโยชน์แล้ว ดังนั้นให้พวกเรา ลำรวมกาย วาจา ใจ รักษาให้สะอาดบริสุทธิ์อยู่เสมอ กรรมชั่ว แม้เพียงเล็กน้อยอย่าได้คิดทำ กรรมดีแม้เพียงนิดหน่อยก็ให้ทำ ไปเถิด เพราะผลแห่งกรรมดีและกรรมชื่อนั้น เราไม่สามารถ หลีกหนีได้ ต่างแต่ว่าจะช้าหรือเร็วเท่านั้น ฉะนั้นอย่าได้ประมาท หมั่นสั่งสมบุญไว้มากๆ และดีที่สุดคือ ทำใจหยุดให้เข้าถึง พระรัตนตรัย อย่างนี้ชีวิตจะปลอดภัย ชีวิตที่ปลอดภัยและมี ชัยชนะ คือชีวิตที่เข้าถึงพระรัตนตรัยภายในตัว